

Český telekomunikační úřad

ODBOR PRO SEVEROMORAVSKOU OBLAST

Sokolská třída 2800/99, 702 00 Ostrava-Moravská Ostrava

Číslo jednací
ČTÚ-95 704/2012-638/V. vyř. - KIZ

Ostrava
3.5.2016

Český telekomunikační úřad jako příslušný správní orgán podle § 10 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, a podle § 129 odst. 1 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), ve znění pozdějších předpisů, vydává toto

rozhodnutí:

I. Části návrhu navrhovatele [redacted], IČO [redacted] se sídlem [redacted] (dále jen "navrhovatel"), právně zastoupen: [redacted] advokát, [redacted] (dále jen "advokát navrhovatele"), zn. 155837, se vyhovuje a odpůrce, kterým je [redacted] nar. [redacted] trvalým pobytem [redacted] (dále jen "odpůrce"), právně zastoupen: [redacted] advokátka, IČO [redacted] (dále jen "advokát odpůrce"), je podle § 64 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích povinen uhradit dlužnou cenu za poskytnutou službu elektronických komunikací v celkové výši 5 783,82 Kč a příslušenství za čísla [redacted] za

zúčtovací období od - do	ve výši (Kč)	úroky z prodlení ve výši % (p. a.)	úroky z prodlení od - do
19.4.2009 — 18.5.2009	2 151,71	9,25	7.6.2009 — 30.6.2009
		8,50	1.7.2009 — 31.12.2009
		8,00	1.1.2010 — 30.6.2010
		7,75	1.7.2010 — 31.12.2010
		7,75	1.1.2011 — 30.6.2011
		7,75	1.7.2011 — 31.12.2011
		7,75	1.1.2012 — 30.6.2012
		7,50	1.7.2012 — 31.12.2012
		7,05	1.1.2013 — 30.6.2013
		7,05	1.7.2013 — 31.12.2013
		7,05	1.1.2014 — 30.6.2014
		7,05	1.7.2014 — 31.12.2014
		7,05	1.1.2015 — 30.6.2015
		7,05	1.7.2015 — 31.12.2015
		7,05	1.1.2016 — 3.5.2016

zúčtovací období od - do	ve výši (Kč)	úroky z prodlení ve výši % (p. a.)	úroky z prodlení od - do
19.5.2009 — 18.6.2009	2 169,30	8,50	7.7.2009 — 31.12.2009
		8,00	1.1.2010 — 30.6.2010
		7,75	1.7.2010 — 31.12.2010
		7,75	1.1.2011 — 30.6.2011
		7,75	1.7.2011 — 31.12.2011
		7,75	1.1.2012 — 30.6.2012
		7,50	1.7.2012 — 31.12.2012
		7,05	1.1.2013 — 30.6.2013
		7,05	1.7.2013 — 31.12.2013
		7,05	1.1.2014 — 30.6.2014
		7,05	1.7.2014 — 31.12.2014
		7,05	1.1.2015 — 30.6.2015
		7,05	1.7.2015 — 31.12.2015
		7,05	1.1.2016 — 3.5.2016
19.6.2009 — 18.7.2009	943,82	8,50	7.8.2009 — 31.12.2009
		8,00	1.1.2010 — 30.6.2010
		7,75	1.7.2010 — 31.12.2010
		7,75	1.1.2011 — 30.6.2011
		7,75	1.7.2011 — 31.12.2011
		7,75	1.1.2012 — 30.6.2012
		7,50	1.7.2012 — 31.12.2012
		7,05	1.1.2013 — 30.6.2013
		7,05	1.7.2013 — 31.12.2013
		7,05	1.1.2014 — 30.6.2014
		7,05	1.7.2014 — 31.12.2014
		7,05	1.1.2015 — 30.6.2015
		7,05	1.7.2015 — 31.12.2015
		7,05	1.1.2016 — 3.5.2016
19.7.2009 — 18.8.2009	518,99	8,50	7.9.2009 — 31.12.2009
		8,00	1.1.2010 — 30.6.2010
		7,75	1.7.2010 — 31.12.2010
		7,75	1.1.2011 — 30.6.2011
		7,75	1.7.2011 — 31.12.2011
		7,75	1.1.2012 — 30.6.2012
		7,50	1.7.2012 — 31.12.2012
		7,05	1.1.2013 — 30.6.2013
		7,05	1.7.2013 — 31.12.2013
		7,05	1.1.2014 — 30.6.2014
		7,05	1.7.2014 — 31.12.2014
		7,05	1.1.2015 — 30.6.2015
		7,05	1.7.2015 — 31.12.2015
		7,05	1.1.2016 — 3.5.2016

a dále úroky z prodlení (p. a.) z částky 5 783,82 Kč od 4. 5. 2016 do zaplacení ve výši, která odpovídá v každém jednotlivém kalendářním pololetí trvání prodlení v procentech součtu čísla 7 a repo sazby (limitní sazby pro dvoutýdenní repo operace) vyhlášené ve Věstníku České národní banky ve výši platné vždy k prvnímu dni příslušného kalendářního pololetí, to vše do 3 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí na účet č. 000000-2106870476/2700, pod variabilním symbolem 155837.

II. Části návrhu navrhovatele zn. 155837 k uložení povinnosti odpůrci uhradit smluvní pokuty v celkové výši 9 000,00 Kč a příslušenství za

Smluvní pokuta	ve výši (Kč)	úroky z prodlení ve výši % (p. a.)	úroky z prodlení od - do
	9 000,00	8,50	7.10.2009 — 31.12.2009
		8,00	1.1.2010 — 30.6.2010
		7,75	1.7.2010 — 31.12.2010
		7,75	1.1.2011 — 30.6.2011
		7,75	1.7.2011 — 31.12.2011
		7,75	1.1.2012 — 30.6.2012
		7,50	1.7.2012 — 31.12.2012
		7,05	1.1.2013 — 30.6.2013
		7,05	1.7.2013 — 31.12.2013
		7,05	1.1.2014 — 30.6.2014
		7,05	1.7.2014 — 31.12.2014
		7,05	1.1.2015 — 30.6.2015
		7,05	1.7.2015 — 31.12.2015
		7,05	1.1.2016 — 3.5.2016

se nevyhovuje.

III. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

Dne 11. 6. 2012 bylo na návrh navrhovatele zahájeno správní řízení ve věci sporu o plnění povinnosti k peněžitému plnění za poskytnutou službu elektronických komunikací mezi navrhovatelem a odpůrcem u čísel uvedených ve výroku.

Pohledávka byla postoupena společnosti [redacted] na základě uzavřené smlouvy o postoupení pohledávek se společností [redacted], které byla pohledávka postoupena společností [redacted]

Správní orgán vyznamenal účastníky tohoto řízení dopisem ze dne 11. 2. 2016 o tom, že ve shora uvedené věci bylo zahájeno správní řízení a současně jim bylo v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu správním orgánem umožněno seznámit se s podklady rozhodnutí. Dále jim bylo sděleno, že jsou oprávněni navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy, vyjadřovat stanoviska po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí a mohou uplatnit ve smyslu § 129 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva.

Zásilka s vyznaměním o zahájení správního řízení byla právnímu zástupci navrhovatele doručena do datové schránky dne 15. 2. 2016. Zásilka adresovaná odpůrci na adresu jeho trvalého pobytu: [redacted] (ověřena v Registru obyvatel), byla uložena a připravena k vyzvednutí na dodací poště od 12. 2. 2016. Jelikož si odpůrce zásilku v úložní době nevyzvedl, byla dne 23. 2. 2016 vložena do domovní nebo jiné odpůrcem užívané schránky. Podle § 49 odst. 4 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád nevyzvedne-li si adresát písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla zásilka připravena k vyzvednutí, považuje se písemnost posledním dnem této lhůty za doručenou, i když se adresát o uložení nedověděl.

Dne 17. 3. 2016 obdržel správní orgán od odpůrce (prostřednictvím advokáta odpůrce) vyjádření, které obsahovalo následující námitky:

„Nejistá výše požadovaného plnění, námitka promlčení

Navrhovatel ve svém návrhu nikterak netvrdí, na základě jakého mechanismu došel ke konkrétní výši dlužných částek. Rovněž nepředkládá žádný důkaz o tom, že by

si s odpůrcem sjednali konkrétní výši úhrady za navrhovatelem poskytnutá plnění. Jestliže je nejasná výše požadované úhrady za navrhovatelem poskytnutá plnění, nemohl se odpůrce dostat s takovouto úhradou do prodlení. Odpůrce rovněž z důvodu procesní opatrnosti vznáší námitku promlčení.

Neplatná smluvní pokuta

Obecně platí, že smluvní pokuta nesmí být v rozporu s dobrými mravy. Jedním ze základních parametrů pro určení, zda smluvní pokuta je nebo není v rozporu s dobrými mravy, je ten, aby výše smluvní pokuty nebyla s přihlédnutím k dalším okolnostem v hrubém nepoměru s výší plnění, jehož zaplacení je smluvní pokutou zajištěno. S přihlédnutím k okolnostem tohoto případu nenapadá odpůrce jediný ospravedlnitelný důvod, pro který by smluvní pokuta mohla být téměř dvakrát vyšší, než jí zajišťovaná částka. Odpůrce z procesní opatrnosti v této souvislosti dovoluje poukázat na aktuální judikaturu Ústavního soudu k této problematice, např. náleze ze dne 11. 11. 2013. č. j.: I. ÚS 3512/11-1, dle kterého smluvní pokuta nemůže být platně sjednána ve všeobecných podmínkách. ...“

Správní orgán vyzval dne 22. 3. 2016 navrhovatele, aby se k námitkám odpůrce vyjádřil. Zásilka byla právnímu zástupci navrhovatele doručena do datové schránky dne 22. 3. 2016.

Správní orgán dne 7. 4. 2016 zaslal účastníkům řízení dopis, ve kterém sdělil, že shromáždil podklady pro vydání rozhodnutí ve správním řízení ve věci sporu o plnění povinnosti k peněžitému plnění, a že dne 20. 4. 2016 mají účastníci řízení možnost se k těmto podkladům vyjádřit, navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy. Správní orgán opakovaně vyzval navrhovatele, aby se vyjádřil k námitkám odpůrce ze dne 17. 3. 2016. Účastníci byly dále poučeni, že mohou do stanoveného termínu uplatnit náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva, které je nutno vyčíslit a současně doložit.

Zásilka adresovaná advokátovi odpůrce do datové schránky byla doručena dne 7. 4. 2016. Zásilka byla advokátovi navrhovatele doručena do datové schránky dne 13. 4. 2016.

Možnosti nahlédnout do spisového materiálu účastníci řízení nevyužili a před vydáním rozhodnutí nezaslali správnímu orgánu žádné doplnění.

Správní orgán zhodnotil předložené důkazy a vyjádření a uvádí následující:

Na podporu svého tvrzení, že odpůrce dluží navrhovateli za poskytnutou službu elektronických komunikací, předložil navrhovatel správnímu orgánu podle § 52 správního řádu důkazy (doklady), kterými jsou: smlouvy o postoupení pohledávek s přílohou, objednávka služeb elektronických komunikací, faktura číslo 4001152505, faktura číslo 4001244619, faktura číslo 4001366730, faktura číslo 4001481143, faktura číslo 4001574157, Všeobecné podmínky poskytování služeb elektronických komunikací sítě společnosti [redacted] Ceník služeb.

Z dokladů předložených navrhovatelem je zřejmé, že smluvní vztah vznikl na základě „Objednávky služeb elektronických komunikací“ č. [redacted] podepsané odpůrcem dne 21. 10. 2008. Odpůrci byly poskytovány sjednané služby – „Paušál za U:fonův fořr internet“ (pro číslo [redacted], „Paušál za Nonstop mobil za 300“ (pro čísla [redacted]). Vyúčtování služeb byla vystavována na adresu: [redacted]. Z důvodu neplacení vyúčtování poskytovatel služeb smluvní vztah ukončil.

Správní orgán má za prokázané, že smluvní vztah k předmětným telefonním číslům byl uzavřen na základě doložené smlouvy s odpůrcem, což ostatně odpůrce ve svém vyjádření nerozporuje. K námitce odpůrce ohledně nejisté výše požadovaného plnění správní orgán uvádí, že uzavřením smluvního vztahu s poskytovatelem služeb elektronických komunikací si odpůrce bezesporu musel být vědom, že povinností poskytovatele služeb na jedné straně je poskytování paušálních tarifů a služeb elektronických komunikací, a povinností zákazníka na straně druhé je úhrada měsíčních vyúčtování za poskytnuté služby. Odpůrce navíc ve svém vyjádření nenamítal, že by vyúčtování služeb neobdržel. Tyto mohl v případě nesouhlasu reklamovat.

K námitce promlčení správní orgán uvádí, že byl pro daný smluvní vztah mezi poskytovatelem služeb a odpůrcem podpisem smlouvy („Objednávky služeb elektronických komunikací“ č. 20 178 817) sjednán režim zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, v platném znění (dále jen „obchodní zákoník“). Podpisem této smlouvy odpůrce prohlásil, že se seznámil s Všeobecnými podmínkami a s Ceníkem služeb MobilKomu, se kterými souhlasí.

Dle § 262 odst. 1 obchodního zákoníku platí, že „*Strany si mohou dohodnout, že jejich závazkový vztah, který nespadá pod vztahy uvedené v § 261, se řídí tímto zákonem. Jestliže taková dohoda směřuje ke zhoršení právního postavení účastníka smlouvy, který není podnikatelem, je neplatná.*“

Dle § 262 odst. 4. obchodního zákoníku platí, že „*Ve vztazích podle § 261 nebo podřízených obchodnímu zákoníku dohodou podle odstavce 1 se použijí, nevyplývá-li z tohoto zákona nebo ze zvláštních předpisů něco jiného, ustanovení této části na obě strany; ustanovení občanského zákoníku nebo zvláštních právních předpisů o spotřebitelských smlouvách, adhezních smlouvách, zneužívajících klauzulí a jiná ustanovení směřující k ochraně spotřebitele je však třeba použít vždy, je-li to ve prospěch smluvní strany, která není podnikatelem. Smluvní strana, která není podnikatelem, nese odpovědnost za porušení povinností z těchto vztahů podle občanského zákoníku a na její společné závazky se použijí ustanovení občanského zákoníku.*“

Dle § 397 obchodního zákoníku platí, že „*Nestanoví-li zákon pro jednotlivá práva jinak, činí promlčecí doba čtyři roky.*“

Dle všeobecných podmínek poskytovatele služeb, které byly platné a účinné v době uzavření účastnické smlouvy, platí, že se poskytovatel služeb a odpůrce dohodli, že vztahy vzniklé na základě všeobecných podmínek se řídí zákonem č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník. Na toto ujednání odpůrce přistoupil tím, že podepsal předmětnou účastnickou smlouvu. V případě volby rozhodného práva se přitom nejedná o institut, který by si smluvní strany musely ujednat přímo v těle smlouvy. Ujednání v rámci všeobecných podmínek je postačující.

Toto ujednání o podřazení smluvního vztahu pod režim obchodního zákoníku není v rozporu s podmínkou ustanovení § 262 odst. 1 obchodního zákoníku, dle kterého platí, že ujednání o rozhodném právu nesmí být ujednáno v neprospěch slabší smluvní strany. K stejnému závěru dospěl i Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí čj. 32 Cdo 3337/2010 ze dne 24. 7. 2012, ve kterém uvedl, že „*Ustanovení občanského zákoníku o promlčení nelze považovat za ustanovení na ochranu spotřebitele ve smyslu § 262 odst. 4, části první věty za středníkem, obchodního zákoníku.*“

Nejvyšší správní soud dále dovodil, že z ujednání o tom, že smluvní vztah se řídí obchodním právem, vznikají oběma stranám práva a povinnosti. Pouze z delší promlčecí lhůty není možné dojít k závěru, že ujednání o tom, že se smluvní vztah mezi stranami řídí obchodním, nikoliv občanským právem, je ujednáním v neprospěch slabší smluvní strany. K neprospěchu spotřebitele – slabší smluvní strany – je delší promlčecí doba pouze v případě, kdy se spotřebitel – slabší smluvní strana – nachází v postavení dlužníka. Kdyby byl v postavení věřitele, pak by kratší promlčecí doba již výhodou nebyla. Výklad ustanovení § 262 odst. 4 části první věty za středníkem obchodního zákoníku, který by rozlišovat, zda spotřebitel je v pozici nositele práva či v pozici osoby mající povinnost, a podle toho umožňoval použití příslušného ustanovení o promlčení v občanském nebo obchodním právu podle konkrétní situace, je nepřijatelný. Podle ustanovení § 110 odst. 1 předcházejícího občanského zákoníku v případě uznání závazku dlužníkem byla promlčecí doba desetiletá, kdežto podle úpravy v ustanovení § 407 odst. 1 obchodního zákoníku byla promlčecí doba pro tento případ čtyřletá. V případě uznání závazku dlužníkem je tedy úprava promlčecí doby v obou zákonech, pokud jde o její délku, zcela opačná z hlediska výhodnosti pro spotřebitele v postavení dlužníka. I z tohoto srovnání úpravy promlčení v předcházejícím občanském a obchodním zákoníku lze dovodit, že ustanovení o promlčení v předcházejícím občanském

zákoníku nelze považovat za ustanovení na ochranu spotřebitele ve smyslu ustanovení § 262 odst. 4 části první věty za středníkem obchodního zákoníku.

Dohoda o sjednání režimu obchodního zákoníku zakládá v tomto případě rovnovážné postavení obou smluvních stran. Tuto rovnovážnost vztahu lze dále ilustrovat např. na situaci, kdy vznikne přeplatek ceny za službu elektronických komunikací, kdy zase naopak pro odpůrce je čtyřletá promlčecí doba výhodou.

Z výše uvedeného vyplývá závěr, že samotné sjednání režimu obchodního zákoníku v rámci smlouvy o poskytování služeb elektronických komunikací sjednané platně dle § 262 obchodního zákoníku samo o sobě nezhoršuje právní postavení fyzické osoby nepodnikající, které jsou poskytovány služby.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti tedy správní orgán dospěl k závěru, že strany sporu si mezi sebou řádně sjednaly režim obchodního práva, dle kterého platí, že promlčecí lhůta trvá 4 roky dle § 397 obchodního zákoníku, přičemž tato doba platí pro obě strany smluvního vztahu.

Správní orgán zhodnotil předložené doklady a k námitce promlčení dlužné pohledávky uvádí následující: Ve znění ustanovení § 397 obchodního zákoníku je uvedeno, že „*nestanoví-li zákon pro jednotlivá práva jinak, činí promlčecí doba čtyři roky*“. Tento právní předpis je však vázán také na další, ze kterého správní orgán vycházel, a to je znění ustanovení § 393 téhož zákona, kde je uvedeno, že „*promlčecí doba u práva z porušení povinností počíná běžet dnem, kdy byla povinnost porušena*“. V tomto případě byla povinnost porušena nezaplacením uvedených faktur, u nichž byly stanoveny dny splatnosti následovně:

- faktura č. 4001152505 za zúčtovací období od 19. 4. 2009 do 18. 5. 2009 – splatná k 6. 6. 2009, právo tedy mohlo být uplatněno nejdříve 7. 6. 2009,
- faktura č. 4001244619 za zúčtovací období od 19. 5. 2009 do 18. 6. 2009 – splatná k 6. 7. 2009, právo tedy mohlo být uplatněno nejdříve 7. 7. 2009,
- faktura č. 4001366730 za zúčtovací období od 19. 6. 2009 do 18. 7. 2009 – splatná k 6. 8. 2009, právo tedy mohlo být uplatněno nejdříve 7. 8. 2009,
- faktura č. 4001481143 za zúčtovací období od 19. 7. 2009 do 18. 8. 2009 – splatná k 6. 9. 2009, právo tedy mohlo být uplatněno nejdříve 7. 9. 2009, což jsou data, od kterých počala běžet čtyřletá promlčecí doba, a to do 7. 6. 2013, 7. 7. 2013, 7. 8. 2013 a 7. 9. 2013.

Návrh na zahájení správního řízení byl u správního orgánu uplatněn před uplynutím čtyřleté promlčecí lhůty u všech dlužných faktur, proto správní orgán námitce promlčení faktur nevyhověl.

Po přezkoumání důkazních prostředků dospěl správní orgán k závěru, že uvedený dluh skutečně vznikl, je nesporný a odpovídá za něj, v souladu s § 64 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, odpůrce. Vzhledem k tomu, že návrh byl podán důvodně a správní orgán považuje skutková zjištění za dostatečná, rozhodl o dlužných částkách za období od 19. 4. 2009 do 18. 8. 2009 tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozhodnutí.

Ohledně úroků z prodlení z pohledávek splatných do 31. 12. 2013 je nutno konstatovat, že prodlení odpůrce se řídí § 517 odst. 2 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění platném do 31. 12. 2013, a § 1 nařízení vlády č. 142/1994 Sb., kterým se stanoví výše úroků z prodlení a poplatku z prodlení podle občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů.

Požadavek navrhovatele na zaplacení úroků z prodlení byl shledán opodstatněným, neboť výše úroků z prodlení nepřekračuje výši úroků stanovenou uvedenými právními předpisy.

Správní orgán dále posuzoval oprávněnost naúčtování smluvních pokut. Poskytovatel služby vyúčtoval odpůrci ve vyúčtování č. 4001574157 smluvní pokuty ve výši 3 x 3 000,00 Kč za porušení článku 5. 8. Všeobecných podmínek.

K nárokům na výše uvedené smluvní pokuty v celkové výši 9 000,00 Kč správní orgán sděluje následující:

Navrhovatel se na odpůrci domáhá uhrazení smluvních pokut s odkazem na Všeobecné obchodní podmínky (dále také jen „VP“) a Ceník služeb platné a účinné v době uzavření smlouvy o poskytování služeb elektronických komunikací, jež jsou nedílnou součástí uzavřené smlouvy.

Smluvní pokuta je způsobem zajištění závazku, jehož účelem je zpravidla peněžitá sankce za porušení či nesplnění smluvních povinností. Podle § 544 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb., Občanský zákoník (dále jen „občanský zákoník“), platí, že sjednají-li strany pro případ porušení smluvní povinnosti smluvní pokutu, je účastník, který tuto povinnost poruší, zavázán pokutu zaplatit. V tomto směru nesmí smluvní projev zanechat pochybnosti. Z uvedeného důvodu musí být pro určení výše smluvní pokuty již ze smluvního ujednání zjištělná buď jednorázová částka, nebo částka opakující se po určitou dobu a tvořící v součtu výslednou smluvní pokutu. Smluvní pokutu lze podle § 544 odst. 2 občanského zákoníku sjednat jen písemně a v ujednání musí být určena výše pokuty nebo stanoven způsob jejího určení.

Vzhledem k tomu, že účastníky smlouvy o poskytování služeb elektronických komunikací byli na jedné straně dodavatel (poskytovatel) a na druhé straně spotřebitel, nahlíží se na tuto smlouvu jako na smlouvu spotřebitelskou, jež je upravena v ustanovení § 51a a násl. občanského zákoníku. Základním rysem těchto smluv je nerovné postavení účastníků smluvního vztahu spočívající hlavně v tom, že dodavatel při uzavírání a plnění smlouvy jedná v rámci své podnikatelské nebo jiné výdělečné činnosti, což u spotřebitele nelze říct, a proto takovéto smluvní vztahy snesou přísnější právní ochranu ve prospěch spotřebitele jako slabší smluvní strany. Touto přísnější právní ochranou je myšleno například ustanovení § 56 odst. 1 občanského zákoníku, které jasně stanoví, že spotřebitelské smlouvy nesmějí obsahovat ujednání, která v rozporu s požadavky dobré víry znamenají k újmě spotřebitele značnou nerovnováhu v právech a povinnostech stran.

Vztah mezi poskytovatelem služeb elektronických komunikací a spotřebiteli je založen na principu důvěry spotřebitelů v poctivé jednání poskytovatele služeb elektronických komunikací. Koresponduje s tím také zákon o elektronických komunikacích, který stanoví taxativně náležitosti smlouvy o poskytování služeb elektronických komunikací. Náležitosti uvedené v § 63 odst. 3 zákona o elektronických komunikacích mají být součástí smlouvy, nikoliv ve VP, na které smlouva odkazuje. K tomuto závěru vede opět aplikace principu důvěry spotřebitele v poctivé jednání navrhovatele a nutná ochrana spotřebitele jako slabší strany.

Správní orgán s ohledem na výše uvedené konstatuje, že tím, že poskytovatel služeb ujednání o smluvní pokutě skryl do VP a Ceníku služeb, se zpronevěřil zásadě poctivého obchodního styku a takovému jednání nelze přiznat právní ochranu s ohledem na postavení spotřebitele jako slabší smluvní strany, která nemá možnost ovlivnit, která ujednání budou ve smlouvě a která budou obsažena ve Všeobecných obchodních podmínkách nebo Ceníku služeb.

K výše uvedenému správní orgán odkazuje na náleží I. ÚS 3512/11 ze dne 11. 11. 2013, ve kterém se Ústavní soud v čl. 33 vyjádřil, „že v rámci spotřebitelských smluv ujednání zakládající smluvní pokutu zásadně nemohou být součástí tzv. všeobecných obchodních podmínek, nýbrž toliko spotřebitelské smlouvy samotné (listiny, na niž spotřebitel připojuje svůj podpis)“. Všeobecné obchodní podmínky mají obsahovat zejména ujednání technického a vysvětlujícího charakteru, nemají sloužit k tomu, aby do nich byla zařazena nepřehledná, složitá a malým písmem psaná (tj. pro spotřebitele nevýhodná) ustanovení, u nichž se předpokládá, že pozorností spotřebitele nejspíše uniknou. Dle názoru Ústavního soudu má být text spotřebitelské smlouvy (zejména formulářové) dostatečně čitelný a srozumitelný pro průměrného spotřebitele, musí být přehledný, logicky uspořádaný, psaný dostatečně velkým písmem a důležitá ujednání se nesmějí nacházet v oddílech, které vzbuzují dojem

nepodstatného. Ujednáním, které této vyřčené zásadě odporují, nemůže být přiznána právní ochrana.

Vzhledem k tomu, že ujednání o smluvní pokutě uzavřené mezi poskytovatelem služeb a odpůrcem není obsaženo ve smlouvě samotné, nýbrž ve Všeobecných obchodních podmínkách nebo Ceníku služeb, rozhodl správní orgán tak, jak uvedl ve výroku II. tohoto rozhodnutí.

Vzhledem k tomu, že nárok na zaplacení navrhovatelem uplatněné smluvní pokuty nevznikl, nevznikl ani nárok na zaplacení příslušenství této pohledávky.

Správní orgán na závěr dodává, že vycházel ze skutečnosti, že právní poměry vzniklé před dnem nabytí účinnosti nového zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, jakož i práva a povinnosti z nich vzniklé, včetně práv a povinností z porušení smluv uzavřených přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, tj. 1. 1. 2014, se řídí dosavadními právními předpisy, tj. zákonem č. 40/1964 Sb., Občanský zákoník.

V souladu s § 129 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích uplatnil navrhovatel své právo na náhradu nákladů řízení. Navrhovatel požadoval náhradu nákladů správního řízení ve výši 592,00 Kč za zaplacený správní poplatek, vyměřený podle sazebníku, přílohy zákona č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, položky 110 písmeno c).

Dále pak uplatnil náklady právního zastoupení podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, a to v celkové výši 3 120,00 Kč včetně DPH.

V souvislosti se změnou DPH od 1. 1. 2013, podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších změn, z 20 % na 21 % upravil správní orgán navrhovateli náklady řízení za právní zastoupení na částku ve výši 3.146,00 Kč, včetně DPH 21 %, tj. 2 x 1.000,00 Kč + 2 x 210,00 Kč (DPH) za 2 úkony právní služby a za náhradu hotových výdajů 2 x 300,00 Kč + 2 x 63,00 Kč (DPH).

Podle § 129 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích přizná správní orgán účastníku řízení, který měl ve věci plný úspěch, náhradu nákladů řízení potřebných k účelnému uplatňování či bránění práva v plné výši proti účastníku řízení, který ve věci úspěch neměl. Měl-li účastník řízení ve věci úspěch jen částečný, může být náhrada nákladů poměrně rozdělena, popřípadě rozhodnuto, že žádný z účastníků řízení nemá na náhradu nákladů právo. I když měl účastník řízení ve věci úspěch jen částečný, může mu být přiznána plná náhrada nákladů řízení, měl-li neúspěch v poměrně nepatrné části.

Vzhledem k tomu, že navrhovatel nebyl v řízení úspěšnější, nebyly mu přiznány žádné náklady řízení. Odpůrce náhradu nákladů (do stanoveného termínu ani do data vydání rozhodnutí) neuplatnil.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze ve lhůtě 15 dnů ode dne jeho doručení podat rozklad k předsedovi Rady Českého telekomunikačního úřadu, a to v počtu dvou stejnopisů na adresu Český telekomunikační úřad, odbor pro severomoravskou oblast, Sokolská třída 2800/99, 702 00 Ostrava-Moravská Ostrava, nebo do datové schránky Českého telekomunikačního úřadu: a9qaats, anebo na adresu: podatelna@ctu.cz v případě, že účastník řízení disponuje uznávaným elektronickým podpisem.

Mgr. Zdenek Klinga
rada